

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **S. Y.**, státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

za účasti: **D. B.**, státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2025, č. j. OAM-27361-16/TP-2024,
ve věci zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce žádal o povolení k trvalému pobytu – pobývá v ČR od roku 2008, v letech 2010-2012 neoprávněně a trest správního vyhoštění z roku 2013 nerespektoval; proto ho soud v roce 2014 uznal vinným z maření výkonu úředního rozhodnutí a uložil mu trest vyhoštění. Soud žalobci opakovaně odkládá výkon trestu vyhoštění, protože žalobce má udělenou doplňkovou ochranu. Žalobce nesplňuje podmínku povolení pobytu – není trestně zachovalý, neboť trest nevykonal, nebyl mu zhlazen, ani jinak zrušen. Pro žalobce bylo otázkou, jak se může dostat ven z popsaného „bludného kruhu“.

2. Podle žalobce spornými otázkami v posuzované věci bylo, jestli je napadené rozhodnutí přepjatě formalistické a nezohlednilo okolnosti věci a jestli žalovaný v souladu se zákonem a mezinárodními smlouvami posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** zamítl žalobci žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“), protože žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.
4. V Rejstříku trestů měl žalobce záznam o pravomocném odsouzení za spáchání trestného činu. Rozsudkem Okresního soudu Praha – východ z 26. 2. 2014, č. j. 2 T 21/2014-60 byl žalobce uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, protože se zdržoval na území České republiky (dále jen „ČR“ nebo „území“), ačkoliv mu byl uložen trest správního vyhoštění. Tento rozsudek byl potvrzen usnesením Krajského soudu v Praze z 28. 5. 2014, č. j. 9 To 179/2014-76. Soud uložil žalobci trest vyhoštění v délce 36 měsíců a poté přerušil výkon trestu vyhoštění na dobu jednoho roku. Rozsudek nabyl právní moci 24. 3. 2015. Odsouzení dosud nebylo zahlazeno, a proto nelze na žalobce pohlížet jako na osobu trestně zachovalou.
5. Žalobce pobýval v ČR na základě doplňkové ochrany. V době vydání napadeného rozhodnutí probíhalo řízení o žádosti žalobce o její prodloužení. Napadeným rozhodnutím žalovaný nezasahuje do možnosti legálního pobytu žalobce na území, ani mu dosavadní pobytové oprávnění neodnímá a s tím také možnost výkonu výdělečné činnosti na území. Žalobce je ženatý a jeho manželka a dvě nezletilé děti zde pobývají na základě doplňkové ochrany. Trvalý pobyt je pro cizince výsadou v rámci jejich dosavadní integrace na území. Přiznání této výsady brání páchaní závažných trestných činů jako nelegální pobyt na území a následné maření výkonu rozhodnutí. Žalovaný u žalobce neshledal výjimečné okolnosti, pro které by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce takové okolnosti ve správním řízení nenamítal.
6. **Žalobce v žalobě** namítal, že rozhodnutí žalovaného je přepjatě formalistické. Žalovaný nehodnotil veškeré zjištěné skutečnosti v úplnosti a účelově poukazuje na pobyt žalobce na území na základě doplňkové ochrany. Tato ochrana má však specifický charakter zejména s ohledem na minimální právní jistotu v budoucnu a na to, že její prodloužení opětovně závisí na úvaze správního úředníka a azylové relevanci případu.
7. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené a v rozporu s § 174a ZPC. Žalovaný měl individuálně hodnotit konkrétní okolnosti případu a zvážit dopady rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Žalovaný dopad rozhodnutí bagatelizuje s odkazem na doplňkovou ochranu. Ta však není žalobci do budoucna garantována, nejedná se o stálé pobytové oprávnění. Pobyt na základě zákona o azylu a pobyt na základě ZPC nelze zaměňovat, každý má svá specifika.
8. Žalobce není běžný cizinec, ale byla mu přiznána doplňková ochrana ze závažných humanitárních a azylově relevantních důvodů s ohledem na hrozící újmu v zemi původu. Realizace vyhoštění je pozastavena pouze na jeden rok a charakter doplňkové ochrany je dočasný. Žalobce má z titulu doplňkové ochrany zvláštní právní status a právo na pobyt a po dobu trvání doplňkové ochrany je možné na něj pohlížet obdobně jako na osobu s trvalým pobytem. Proto nelze žalobci odpírat trvalý pobyt pouze z důvodu nesplnění formálních podmínek, tj. podmínky trestní zachovalosti, pokud veškeré okolnosti případu

odůvodňují ochranu jeho základních lidských práv a rodinného soužití. Respekt k těmto právům nebude na újmu veřejnému pořádku.

9. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zákazem vyhoštění. Jde o případ zvláštního zřetele hodný pro humanitární důvody. Bylo namístě hodnotit společenskou škodlivost protiprávního jednání žalobce. Nešlo o závažnou trestnou činnost, která přímo ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost společnosti. Maření výkonu úředního rozhodnutí o správním vyhoštění bylo u žalobce odůvodněno újmou, která by mu hrozila v případě návratu do země původu.
10. Soud opakovaně žalobci odložil výkon trestu s ohledem na osobní poměry a hrozící nebezpečí v zemi původu. Tato skutečnost je významná pro správní uvážení podle § 75 odst. 3 ZPC pro plnění mezinárodního závazku, kterým je závazek k ochraně základních práv cizince s doplňkovou ochranou a poskytnutí ochrany před nuceným návratem do země původu, kde mu hrozí újma. V napadeném rozhodnutí tato úvaha chybí.
11. Je třeba přihlédnout k délce pobytu žalobce na území ČR, jeho dosavadní integraci a nemožnosti návratu do země původu, a to z důvodů, pro které mu byla udělena doplňková ochrana. Žalovaný svůj postup v případě žalobce dostatečně neodůvodnil. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Úmysl zákonodárce se vztahoval na posouzení trestněprávního profilu cizince ve vztahu k možnému narušení veřejného pořádku v budoucnu, nikoliv v minulosti. Výhrada veřejného pořádku musí spočívat v osobním chování cizince a představovat skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. U žalobce takové osobní chování chybí, zejména nešlo o závažné ohrožení zájmů společnosti v budoucnu. Naopak měl žalovaný přihlédnout k celkové životní situaci žalobce v době rozhodování o jeho žádosti. Zásah do práva na soukromý a rodinný život měl být důkladně odůvodněn a individuálně posouzen (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20).
12. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** vysvětlil, že žalobce má především obavy, že by musel opustit území ČR a vrátit se do země původu. Jak sám žalobce uvedl, aktuálně na území pobývá na základě doplňkové ochrany, o jejíž prodloužení požádal. S odkazem na § 53a odst. 5 ZPC je žalobce i nadále oprávněn na území pobývat, a to až do doby, než bude o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany rozhodnuto. Žalobce není nucen území opustit. Na území ČR pobývá na základě doplňkové ochrany i manželka žalobce a jejich dvě dcery. V případě manželky a starší dcery probíhá řízení o prodloužení tohoto bytového statusu. Nejmladší dcera má doplňkovou ochranu povolenou až do 28. 11. 2025.
13. Žalobce se měl možnost vyjádřit k podkladům rozhodnutí, dostavil se ke správnímu orgánu a sdělil, že nemá nic k doplnění. Žalobce se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí, a proto žalovaný vycházel ze skutečností známých z úřední činnosti. Vzhledem k absenci dalších tvrzení ze strany žalobce žalovaný neměl povinnost rodinný život žalobce dále zkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 367/2018-34).
14. Žalobce je sice na území ČR od roku 2015 (a předtím krátce na základě dlouhodobého víza v roce 2010) na základě doplňkové ochrany a je neúspěšným žadatelem o azyl, není nijak společensky či kulturně angažovaný, není členem žádných spolků či organizací, na území ČR nepodniká a nevlastní zde žádnou nemovitost. Žalovanému není ani známo, kde je žalobce zaměstnaný. Žalobce se pohybuje pouze v rámci své rodiny a nedokládá ani žádné širší vazby na ostatní obyvatele ČR, například zde nemá přátele či další příbuzné. Vzhledem k trestní minulosti žalobce lze konstatovat, že míra jeho integrace do společnosti nebyla

dosud příliš úspěšná a že dosud z ČR nevystěsoval, ačkoliv na základě správního vyhoštění vystěsovat měl.

15. Žalobce zaměňuje pojem závažné a aktuální narušení veřejného pořádku se skutečným důvodem zamítnutí jeho žádosti, a to že není trestně zachovalý podle § 174 ZPC. Nebylo pochyb o tom, že žalobce spáchal trestný čin, který je zapsaný v Rejstříku trestů, a že jeho odsouzení dosud nebylo zhlazeno. Za takových okolností žalovaný nemá další prostor pro uvážení, jestli žádost o trvalý pobyt zamítnout nebo jí vyhovět. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na několika místech hodnotil závažnost žalobcova politováníhodného, a především protizákonného jednání.
16. Žalobce nikdy neměl status dlouhodobě pobývacího rezidenta a nevztahuje se na něho Směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývacími rezidenty, ani judikatura, která se týká posuzování aktuálnosti narušení veřejného pořádku dlouhodobě pobývacím rezidentem. Žalovaný nebyl povinen posuzovat aktuálnost narušení veřejného pořádku, ani ho vyhodnocovat do budoucna. V případě žalobce je to tak, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti prostě a jednoduše z důvodu úmyslně spáchaného trestného činu. Byť tento čin zřejmě není takové intenzity jako loupežné přepadení, je natolik závažný, že dosud figuruje v Rejstříku trestů. Žalobce, ačkoliv byl zařazen do evidence nežádoucích osob, z území ČR nevystěsoval, aby tak vykonal uložený trest správního vyhoštění.
17. Trvalý pobyt je nejvyšším pobytovým oprávněním na území ČR a získat by ho měli jen cizinci, kteří zde nepáchají trestnou činnost. Je ve veřejném zájmu, aby v ČR takoví cizinci nepobývali a aby dbali povinností, které na ně klade zákonodárce v ZPC. V rámci rozhodování o žádostech o trvalý pobyt žalovaný velice bedlivě poměřuje rovnováhu mezi výše uvedeným veřejným zájmem a soukromým zájmem cizince (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2336/10).
18. Podle žalovaného žalobci žádná závažná újma nehrozí, neboť žalovaný ho nenutí vystěsovat do země původu. Žalobce může pobývat v kterékoliv jiné zemi, se kterou má Republika Uzbekistán bezvízový nebo i vízový styk, popřípadě si v zemi původu může požádat o vízum do jiné země mimo schengenský prostor. Žalobce si svou situaci zavinil nezodpovědným a nezákonným jednáním. Žalobce žádá o prodloužení povolení k doplňkové ochraně, a proto zde pobývá „na fikci pobytu“. O jeho žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Ve stejné situaci je i manželka žalobce. Pokud jde o nezletilé děti, které se narodily v ČR, ty jsou tak nízkého věku, že by se jich případné vystěsování z území ČR dotklo minimálně, ale i ony dosud pobývají v ČR na základě povolení k doplňkové ochraně.
19. **Soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Soud provedl při jednání dokazování trestním spisem Okresního soudu Praha – východ sp. zn. 2 T 21/2014. Soud zjistil ze správního spisu a trestního spisu Okresního soudu Praha – východ sp. zn. 2 T 21/2014, že žalobce přicestoval do ČR letecky 6. 11. 2008. Dne 6. 9. 2010 mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 8. 10. 2010. Žalobce nevystěsoval a od 9. 10. 2010 do 29. 9. 2012 pobýval v ČR neoprávněně. Rozhodnutí o správním vyhoštění a zákazu pobytu na tři roky nabylo právní moci 28. 1. 2013. Rozsudek, kterým byl žalobce uznán

vinným z maření výkonu úředního rozhodnutí, nabyt právní moci 28. 5. 2014. Soud tímto rozsudkem uložil žalobci trest vyhoštění na tři roky. Soud zjistil z rozhodnutí Ministerstva vnitra z 16. 1. 2015, že žalobci byla udělena doplňková ochrana na 12 měsíců, protože konvertoval ke křesťanství. Žalovaný doplňkovou ochranu žalobci opakovaně prodlužoval. Okresní soud Praha – východ žalobci opakovaně přerušoval výkon trestu vyhoštění na dobu jednoho roku od 26. 2. 2015.

21. Okresní soud v Olomouci usnesením z 24. 10. 2024, č. j. 1 Nt 12/2024-16 zamítl žádost žalobce o zhlazení odsouzení podle rozsudku Okresního soudu Praha – východ z 26. 2. 2014, č. j. 2 T 21/2014-60, protože tento soud žalobci uložený trest přerušoval, trest nebyl prominut, jeho výkon nebyl promlčen a rovněž nebylo rozhodnuto o upuštění od výkonu vyhoštění podle § 350h odst. 4 trestního řádu. Citované usnesení nabylo právní moci 16. 11. 2024.
22. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
23. Napadené rozhodnutí je **přezkoumatelné**. Rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), tj. důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
24. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v rozsudku č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímou vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2019. s. 618).
25. Žalovaný se zabýval podmínkou trestní zachovalosti a všemi potřebnými okolnostmi věci k aplikaci této podmínky. Žalobce se ve správním řízení k věci nijak nevyjádřil a nevzněl žádné námitky. Žalovaný srozumitelně uvedl všechny podstatné důvody rozhodnutí.
26. **Žalobce nebyl trestně zachovalý**. Podle § 174 odst. 1 písm. a) ZPC „za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu“.
27. Mezi účastníky řízení nebylo sporné, že žalobce má záznam v Rejstříku trestů podle rozsudku Obvodního soudu Praha – východ z 26. 2. 2014, č. j. 2 T 21/2014-60 o trestném činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Nebylo sporné, že výkon trestu soud opakovaně přerušoval a že žalobce trest vyhoštění nevykonal; sporné nebylo ani to, že trest nebyl žalobci žádným způsobem zrušen ani nebyl zhlazen, nebylo upuštěno od jeho výkonu dle § 350h odst. 4 tr. řádu, žalobci nebyla udělena milost a trest nebyl promlčen dle § 94 tr. zákoníku.

28. Soud neshledal, že napadené rozhodnutí je přepjatě formalistické a že v něm chybí úvaha o společenské škodlivosti jednání žalobce, za které byl odsouzen. Zákon žalovanému žádný prostor pro správní uvážení nedává. Podle § 75 odst. 1 písm. e) ZPC „ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174).“ Proto se všechny důvody žalobní námitky k trestní zachovalosti míjí s projednávanou věcí.
29. Zamítnutím žádosti o povolení trvalého pobytu se pro žalobce jeho pobytový status nemění. Žalobci byla udělena doplňková ochrana, a proto může na jejím základě v ČR pobývat a nemusí vycestovat.
30. Pro splnění podmínky trestní zachovalosti musí žalobce nejdříve odstranit trvající trest vyhoštění, a to prostředky trestního práva, anebo ho vykonat. Teprve poté žalobce může žádat o výmaz z Rejstříku trestů a následně o pobytové oprávnění.
31. Podobnými případy se soudy opakovaně zabývaly – například Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 363/2020-80. K dlouho trvajícímu trestu vyhoštění se vyjadřoval opakovaně Ústavní soud například v nálezech sp. zn. III. ÚS 788/21 a sp. zn. III. ÚS 3628/18.
32. Lze uzavřít, že žalobce snesl námitky v jiných právních prostředcích než kterými lze jeho věc řešit. Žalobce věděl, že není trestně zachovalý a že má záznam v Rejstříku trestů. Žalobce nemohl mít legitimní očekávání jiného rozhodnutí, neměl ho na čem stavět.
33. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je **nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce**.
34. Podle § 174a ZPC „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
35. Žalovaný se zásahem napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života zabýval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že se nemění pobytová situace žalobce ani jeho manželky a jejich dvou nezletilých dětí, protože všichni pobývají v ČR na základě doplňkové ochrany.
36. Žalobce ke svému soukromému a rodinnému životu ve správním řízení nic víc netvrdil, ani neprokázal. Nebylo zjištěno nic, z čeho by mohl žalovaný a následně soud vyvodit mimořádné okolnosti případu, které by mohly vést k jinému rozhodnutí.
37. Okolnosti soukromého a rodinného života nejsou skutečnostmi, které jsou veřejně známe a lze je dohledat v dostupných evidencích. Je na žalobci, aby tyto skutečnosti tvrdil a prokazoval on sám. Ze zákonů, mezinárodních smluv ani tuzemské a nadnárodní judikatury nevyplývá povinnost žalovaného tyto skutečnosti zjišťovat nad rámec toho, co uvede cizinec (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 Azs 151/2020-42, bod 21, č. j. 4 Azs 253/2024-27 nebo č. j. 7 Azs 14/2025-38, bod 20).
38. Žalobce byl ve vyznění z 29. 4. 2025 poučen o svých právech a povinnostech podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud měl žalobce za to, že by bránila žalovanému v zamítnutí žádosti nějaká překážka, měl dostatek možností a času tyto překážky žalovanému sdělit a prokázat (od zahájení řízení 25. 9. 2024 do vydání rozhodnutí

20. 6. 2025). Takový postup by byl přirozenou a logickou reakcí každého člověka. Navíc žalobce ani v soudním řízení správním nepředložil přesvědčivé tvrzení a důkazy, které by mohly vést k opačnému závěru, než ke kterému dospěl žalovaný, anebo které by vnesly do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce neunesl povinnost tvrzení ani povinnost důkazní ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí včetně zásahu do soukromého a rodinného života.

39. Jak uvedl NSS například v rozsudku č. j. 6 Azs 294/2022-53, právo vyplývající z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a neukládá státu obecný závazek respektovat volbu osob ohledně jejich místa pobytu ani závazek napomáhat rozvíjení soukromých či rodinných vztahů (viz rozsudky NSS č. j. 8 Azs 71/2014-49 nebo č. j. 8 As 118/2012-45). Čl. 8 citované Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu, nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění či aby pobytové oprávnění měli zaručeno „napořád“ bez ohledu na další okolnosti. Úmluva garantuje pouze to, že při rozhodování podle ZPC se bere v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince. Existence těchto vazeb však neznamená automatickou převahu nad veřejnými zájmy.
40. Obdobně i zájmy dětí ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte představuje určitý korektiv rozhodování. Příslušné orgány jsou povinny se zájmy dítěte náležitě zabývat. Relevantní soudní judikatura však nestanovuje absolutní převahu nejlepších zájmů dítěte za všech okolností (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 260/2020-27). Nejlepší zájem dítěte není tzv. trumfovou kartou, která v řízení přebíjí vše ostatní (viz rozsudek NSS č. j. 10 Azs 262/2019-31).
41. Zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu sice žalobce nezíská nejvyšší pobytový status, jeho důsledkem však není vystavení nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinou.
42. Žalobce neprokázal, že v současné situaci nejsou on a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Přímým důsledkem zamítnutí žádosti o přiznání nejvyššího pobytového oprávnění na území ČR není nemožnost dalšího pobytu na území ČR.
43. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil, obvykle dosahuje především dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71). To však není případ žalobce, kterému napadeným rozhodnutím zákaz pobytu uložen nebyl.
44. Nejlepší zájmy dětí jsou jedny z více aspektů, který je třeba brát v potaz. Žádný obecně závazný právní předpis, mezinárodní smlouva ani judikatura nestanovují absolutní převahu nejlepších zájmů dětí a nevylučují, aby při posouzení individuálních okolností věci převážil jiný konkurující zájem. Zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu je přímým důsledkem trestného jednání žalobce a nezbytnosti prosadit převažující veřejný zájem. Žalobce ve správním ani soudním řízení správním netvrdil taková specifika rodinného života a „běžných“ zájmů dětí, které by bylo třeba brát v úvahu a které by mohly převážet nad zájmem státu, aby žalobce nebyl držitelem oprávnění k trvalému pobytu. Zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu žalobci nebyla odeprána rodičovská práva k jeho dětem. Zásah do práv žalobce na soukromý a rodinný život napadeným rozhodnutím nedosahoval podle zjištěných okolností věci takové intenzity, aby žalovaný nemohl žádost o trvalý pobyt zamítnout.

45. Žalobce nenamítal, jaký konkrétní dopad má napadené rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, když se napadeným rozhodnutím jeho pobytový status nijak nezměnil.
46. Závěrem soud shrnuje, že neshledal v postupech a rozhodnutí žalovaného namítané vady, ani vady, k nimž by měl přihlídnout z úřední povinnosti. Žalovaný v souladu se zákonem a mezinárodními smlouvami zjistil skutkový stav, vybral právní předpisy, pod které ho podřadil a z toho vyvodil skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III). Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, soud jí v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jí mohly vzniknout náklady a tato osoba nenavrhla, aby jí soud přiznal náhradu jiných nákladů řízení z důvodu hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 8. října 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně